

Jaroslav Štefec: Česko-německá státní hranice je vnitrozemská hranice, oddělující dva státy Evropské unie

 infokurýr.cz/n/2024/08/28/jaroslav-stefec-cesko-nemecka-statni-hranice-je-vnitrozemska-hranice-oddelujici-dva-staty-evropske-unie

kurýr

28. srpna 2024

“Česko-německá státní hranice je vnitrozemská hranice, oddělující dva státy Evropské unie. Její celková délka je 818,8 km. Nacházejí se na ní dva krajní body ČR, nejzápadnější a nejsevernější.” Tolik základní zeměpisná informace. Doplním ji o stručný souhrn nejzávažnějších bezpečnostních incidentů, získaný z německých médií, které se během minulého týdne staly na její druhé straně:

Pondělí dopoledne: Muž ubodán před svým bytem ve Schwabachu.

Pondělí večer: Pobodání muže na nádraží Hamburg-Billstedt.

Úterý: Policie zastřelila ženu s nožem v supermarketu.

Středa: „Poprava“ muže kulkou do hlavy na frankfurtském hlavním nádraží.

Pátek: Tři lidé zemřeli při teroristickém útoku muslimského fanatika nožem v Solingenu.

Bývalý pornoherec Jakub Janda, dnes výkonný ředitel podivné neziskovky „European Values Center“ s kanceláří na Tchaj-wanu, jejíž tzv. „mise“ kdovíproč přesně kopírují politiku, rétoriku a zájmy USA, by nám nejspíš vysvětlil že se jedná o projevy těch správných „evropských hodnot, které se v Evropě vyvíjely po staletí a stály u zrodu politických institucí liberálních demokracií“. (zkrácený citát ze stránek oné vznešeně se tvářící neziskovky).

Pokud rozumím oné definici, jediné, o co tu opravdu nejde, je demokracie. Tedy ta pravá, bez přídomků. Podstatný je ten liberalismus, na který (pro ČR bohužel) naskakuje s až dětinským nadšením parta amatérů, hrajících si aktuálně na „českou vládu“.

Dokonce používá i podobné fráze a vzletně znějící lži, jimiž se snaží zakrýt fakt, že zájmy USA a Ukrajiny pro ně mají absolutní přednost před zájmy nás, občanů ČR. Námi naopak okázale pohrdají a otevřeně nás nazývají „sviněmi“. Notují si v tom jak s výše zmíněným „porno-tankem“, tak s takovými esy české politické scény, jako je známý řeporyjský starosta.

Abych se ale vrátil k těm hranicím. Logicky mě totiž napadá poměrně zásadní otázka. Při dané délce hranice, její dokonalé prostupnosti pro jakéhokoliv lumpa a radikála, o bednách zbraní ani nemluvě, při absolutní politické, diplomatické a akční impotenci vládnoucí partičky kašpárků, jejich okázalým pohrdáním bezpečností ČR a ochotě podepsat EU a USA jakoukoliv šílenost bez ohledu na české národní zájmy, jak dlouho bude trvat, než se podobné „přehledy týdne“ stanou běžnými i v naší malé zemičce?

Nějak se mi nechce smířit s úslovím „Jak v Německu, tak brzy i u nás“. A děkovat stranám a vládě za jejich snahu o naši „liberalizaci“. Čas se nám totiž skutečně krátí.

V reakci na můj příspěvek o hrozbách islámského terorismu a dalších radostí, které se dějí v Německu, hned za našimi hranicemi, a o ignoranci české vlády v přístupu k jejich prevenci v ČR z 26. srpna, jsem dostal poněkud zvláště položenou otázku: „Co byste navrhoval pane Štefče? Když se s tím nechcete smířit?“. Rozhodl jsem se na ni odpovědět, přestože tazatel není ani můj zpovědník, ani, jak doufám, agent BIS, FSB, nebo CIA.

Nevím také úplně přesně, jak tazatel svou otázku mínil, ale z mého pohledu vyzněla dost arogantně. Odpověděl jsem proto možná trochu obsáhleji, samozřejmě aniž bych hodlal autora jakkoliv urazit:

„Začnu verši anglického renesančního básníka Johna Donna, které napsal roku 1624: „Žádný člověk není ostrov sám pro sebe; každý je kus nějakého kontinentu, část nějaké pevniny; jestliže moře spláchne hroudu, je Evropa menší, jako by to byl nějaký mys, jako by to byl statek tvých přátel nebo tvůj. Smrtí každého člověka je mne méně, neboť jsem část lidstva. A proto se nikdy nedávej ptát, komu zvoní hrana. Zvoní tobě.“

Na tyto verše, které inspirovaly Ernesta Hemingwaye při hledání názvu jeho slavného protiválečného díla „Komu zvoní hrana“, naváží slovy amerického prezidenta Johna Fitzgeralda Kennedyho, která pronesl ve slavném inauguračním projevu ve Washingtonu 20. ledna 1961: „Neptej se, co může udělat tvá zem pro tebe. Ptej se, co můžeš ty udělat pro svou zem!“

Z těchto dvou historických exkurzů plyne i má odpověď. Chcete vědět, co bych navrhoval? Navrhuji, aby lidé jako Vy začali přemýšlet. Já vás upozorňuji na problémy. Otevřeně o nich píši a hovořím a je na vás, jak se s tím poperete. Můžete je přijmout, a také nemusíte.

Vy osobně jste svobodný člověk, alespoň podle Listiny základních práv a svobod. Proto přesně v duchu předchozích dvou odstavců Vám navrhuji: začněte přemýšlet, co vy sám můžete udělat pro to, aby se poměry začaly zlepšovat. Nikdo jiný to za Vás neudělá. Nejlepší pomocnou ruku člověk totiž obvykle nejrychleji najde na konci vlastního ramene.“

Jaroslav Štefec

